

cerkve, katere patron je bil in za njeno zidavo daroval lepe vsote denarja.

Turnišče. S tukajšnje osnovne šole je bila premeščena v G. Lakoš g. Jaušovar Julijana. Ker je imela otroke zelo rada, so jo tudi naši malčki vzljubili in njim je bilo hudo, ko se je od njih poslovila. Na novem službenem mestu ji želimo obilo uspehov. — Na njeno mesto je prišel g. Banfi Štefan, prekmurski rojak iz Nemčavcev, ki je doslej služboval v Banatu. Gotovo se bo med prekmurskimi rojaki boljše počutil kot v od doma oddaljenem kraju, kar mu tudi mi iz dna srca želimo! — Letos se je na naši šoli poročila druga učna moč. Za g. upraviteljem se je za zakonsko življenje odločila g. Božena Jeras, ki si je za življenjskega druga izbrala g. Kušar Petra, zobotehnik na Ježici pri Ljubljani. V zakonskem stanu ji želimo obilo sreče. — Iz žandarmerijske šole v Ljubljani se je vrnil g. Albin Korošec.

Predanovci. Pretekli teden se je nenadoma pojavil požar v oslici slame posestnika Kolaša Jožefa, ki mu je prizadejal okrog 2500 din škode, ki ni bila krita z zavarovalnico. Kako je požar nastal, se ni moglo natančno ugotoviti. Verjetno je veter zanesel iz dimnika iskro v slamo, ki se je zaradi tega vnela.

Martjanci. Letošnje Martinovo prošenje bomo pri nas obhajali 12. novembra. Udeležite se ga polnoštevilno, da se na čim dostojnejši način zahvalimo sv. Martinu za vse prejete dobrote!

Tešanovci. Minuli teden, 15. oktobra t. l., se je pojavil požar v gospodarskem poslopju posestnika Kuhar Jožefa ter mu ga je popolnoma uničil. S poslopjem je zgorela večina gospodarskega orodja, zrnje, seno, slama itd. Po požaru prizadeta škoda znaša okrog 80.000 din, a zavarovalnica samo 40.000 din. Na kraj nesreče je prihitelo več gasilskih čet, ki so se na vso moč trudile, da bi ogenj pogasile, a njih trud je bil le delen. Posrečilo se jim je samo ogenj lokalizirati, ker bi se zaradi hudega vetra razširil tudi na sosednja poslopja.

Mala Polana. Te dni nas je v lepi starosti 79 let zapustil tesarski mojster in pos. šernek Franc, ki je bil od rane mladosti vnet širitelj katoliškega tiska. Med ljudstvom je bil zelo pri-

ljubljen, zato nas je vse — posebno nas sosede — njegova smrt bridko zadela; kajti v njem smo zgubili dobrega soseda, svetovalca in pobornika za katoliške ideje. Dragi France, naj Ti bo lahka slovenska zemlja, katero si tako iskreno ljubil. Spominjaj se nas vseh pri nebeškem Očetu, da bomo tudi mi lahko živeli tako zgledno, kot si živel Ti. Počivaj v miru! — Tvoj sosed.

Berkovci. 17. oktobra t. l. se je na dvorišču posestnika in mlatilničarja Kotlaj Jožefa zgodila nesreča, zaradi katere je zgubil posestniški sin Kučan Ernest iz Ivanjševca roko. Imenovani je bil zaposlen pri mlatilnem stroju kot polagač. Ker je pri mlatitvi padel jermen z gonilnega kolesa, je fant hotel v svoji spretnosti istega dati nazaj na kolo, še preden bi se stroj ustavil. Toda ta smelost je bila zanj usodna, kajti jermen mu je pograbil desno roko ter mu jo je pri gonilnem kolesu nad komolcem popolnoma odtrgal. Prisotni so mu z domačimi zdravili ustavili krvavitev in ga nato spravili v soboško bolnišnico.

Pordašanci. Pred dnevi je bil na okrožnem sodišču v M. Soboti obsojen posestnik Nemet Janez na 10 dni strogega zapora, in to zaradi tega, ker je iz maščevanja lažno prijavil oblastem svojega brata in svakinjo, češ da sta mu med hrano zmešala strupa, kar pa ni odgovarjalo resnici. Tu drži izrek: »Kdor drugemu jamo kopije, sam vanjo pade.«

Naši rajni

Sv. Ana v Slov. gor. Ko dorumeneva in odpada v tužnem ozračju listje sedaj v jeseni, ko se poslavja zadnji utrip naravnega življenja, tako se je poslovil iz naše srede ugleden župljan, cerkveni ključar, vzgleden mož in družinski oče Janez Rokavec, kmet iz Žic. Pokojnik je doživel visoko starost, vsaj mu je šlo k zatonu že 80. leto. V zglednem zakonskem stanu je živel 57 let in sta s svojo še živečo ženo vzgojila pet otrok v pravem krščanskem duhu. Pokojni Rokavec je bil tudi nad 20 let cerkveni ključar in dolgo vrsto let predsednik šolskega odbora. Po-

Na grobovih
boste prižigali
lučice (sveče)
ki jih kupite v
prodajalnah
Tiskarne sv. Cirila

v Mariboru:
Koroška c. 5
Aleksandr. c. 6
Kr. Petra trg 6
v Ptuj:
Slovenski trg 7

kojnikov pogreb dne 23. sept. je pokazal, kako je bil spoštovan in priljubljen po vsej župniji. Ob odprtem grobu se je poslovil od pokojnika domači g. župnik Konrad Seško, ki je izrekel ganljive besede. Tebi, zgleden krščanski oče, naj ti bo zemljica lahka in uživaj plačilo za svoja dobra dela pri Bogu. Naj mu sveti večna luč. Prestalim sorodnikom naše iskreno sožalje. — V soboto, 21. okt., smo pokopali na tukajšnjem pokopališču Zemljič Marijo, posestnico na Ščavnici, v starosti 60 let. Vse življenje je prenašala Bogu vdano, zlasti zadnjih 11 let, ko je bila radi živčne boleznii stalno v postelji. Pokojnica polnih 11 let niti ni mogla opravljati nobenega dela in se tudi ni mogla nasittiti. Bila je pogostoma sprevidena na domu in je voljno prenašala vse težave. V svojem zakonu je vzgojila 3 otroke, dva sinova in eno hčer. Na njeni zadnji poti jo je spremljala velika množina faranov, kar je lep dokaz, da je uživala veliko spoštovanje in ljubezen ter sočustvovanje radi dolgotrajnega trpljenja. Naj ji sveti večna luč. Možu in otrokom ter preostalim sorodnikom naše iskreno sožalje.

Osmrtnice, žalne podobice, žalna pisma
v Tiskarni sv. Cirila — Maribor, Ptuj

podlago in za mero ter upoštevamo, da zahteva moderno izpopolnjeno topništvo štirikrat več streliva kakor ga je bilo treba v svetovni vojni, potem izračunamo, da bi dan velike topniške ofenzive na enem bojišču, n. pr. na zahodni fronti v sedanji vojni — brez izgub letalstva in drugega — samo po porabi streliva veljal 40 milijard dinarjev, ena ura pa 1.660.000.000 din, minuta 27.000.000 din, sekunda pa 450.000 din. Iz tega je razvidno, da je vojna zelo draga reč — ne glede na človeške žrtve — in da more vzdržati samo tista država, ki je zelo dobro založena z denarjem, ker strelivo se ne da nikjer »rekvirirati«.

Inserirajte!

»Štern, ne zahtevajte tega od mene!«

»Pač! Če ne boste sami šli, mu bom jaz vse povedal. Čez eno uro bom telefonično govoril s pravdnikom. Če ga med tem časom ne boste obiskali in mu vsega povedali, bom jaz šel k njemu. A v tem primeru boste tudi vi v kaši zaradi molka... Torej! Pozdravljeni!«

Odšel je, ne da bi se zmenil za Izakove obupne poglede.

Čez eno uro je Štern sedel v svoji pisarni in telefonično poklical državnega pravdnika. Ta mu je sporočil, da je Seligman že bil pri njem. Njegove izjave bodo jetnika gotovo rešile. Sedaj bo treba zbrati še nekaj drugih izjav in dokazov, potem pa vložiti prošnjo za obnovev sodnijskega postopanja.

Štern je bil ves srečen. Zdelo se mu je, da tako resničnega veselja še ni čutil v življenju. Od samega veselja niti delati ni mogel. Ves čas je mislil na Štefana in si je predstavljaval njegovo veselje, ki ga bo začutil, ko mu bodo sporočili, da je prost.

Na zavitek, v katerem je bil križ, je napisal Štefanov naslov. Nato ga je izročil slugi z naročilom, naj ga nese na pošto. Potem je zaklenil miznice in blagajno, se napravil in šel iz pisarne.

Komaj je stopil na ulico, je zaslišal vpitje prodajalcev časopisov. Ponujali so posebno izdajo dnevnika in kričali:

»Posebna izdaja! Pikertonski jetnik bo oproščen! Velika senzacija! Kriva prisega in samomor mirovne sodnika Grenhuta!«

Štern je prisluhnil. Vest o Grenhutovem samomoru ga je pretresla. A čez čas je zamrmral:

»Kdo mu je kriv? Sam se je sodil!«

30

Štefan je nerodno vstal izza šivalnega stroja in odložil — zadnjo srajco. Enajst let je prišival ovratnike, v rokah je imel morda milijon srajc, a sedaj je — zadnjo odložil. Pri srcu mu je bilo nekako nenavadno. Skoraj ni mogel verjeti, da bo naslednjega dne že zunaj.

Naslednje jutro se je poslovil. V očeh so mu blestele solze, ko je tovarišem stiskal roko. Nekam pobit je povezal skupaj svoje stvari: križ, Sveto pismo, Hojo za Kristusom in nekaj drugih knjig. Potem se je oblekel v novo obleko, ki jo je dobil od države. V obleki je bilo štirinajst žepov in Štefan ni vedel, kaj bo z njimi, ko je toliko let izhajal brez žepov.

Ob sedmih je zapustil celico. Poslovil se je od ravnatelja, nadzornika in stražnikov. Nato je hitel v župnišče, da bi se nazadnje poslovil od svojega največjega dobrotnika — gospoda župnika.

Slovo je bilo pretresljivo. Župnik in Štefan sta jokala ko otroka. Bila sta ko oče in sin.

»Sluko, zahvaliva Boga za veliko milost,« je drhtel župnikov glas. »Preizkusil vas je s trpljenjem, da bi vas vzbudil k dušnemu vstajenju. V trpljenju ste našli pot k njemu in on vam je sedaj odprl pot v življenje.«